

COLUMN MYRTHE MEESTER

Een handvol leven

Ik herinner me het mussen-kopje dat schichtig tevoorschijn stak uit het luchtkokertje in onze badkamer. Het beestje moet er per ongeluk van bovenaf in gevlogen zijn. Mijn vader werd erbij gehaald om het vogellijfje te bevrijden, waarna mijn zus en ik het om beurten even vast mochten houden, eerbiedig, teder. In onze tuin stond al jaren een goedgevuld kippenhok, maar dit wezentje was anders: het was wild, het was vrij, het was échte natuur, in tegenstelling tot de tamme knuffelkuikens die we uitbroedden in de lente. Ik herinner me nu, meer dan twintig jaar later, nog steeds het gevoel van dat warme, spartelende vogeltje in het kommetje van mijn handen, zijn breekbare nekje tussen mijn vingers, al duurde het hooguit een minuut.

Tegenwoordig word ik soms overvallen door een vreemd verlangen, dat vermoedelijk zijn wortels heeft in deze jeugdervaring. Het gebeurt vooral als ik in mijn eentje een boswandeling maak en met mijn ogen langs de schoonheid van het landschap glijd, de knoestige bomen, de golvende wolken, waarvan ik zou willen dat ik ze kon vastpakken, meenemen. Ter compensatie pluk ik dan maar een bloem of raap ik een mooi herfstblad op, maar stiekem denk ik: 'Lag er maar een zelig vogeltje of konijntje in de berm, waar ik voorzichtig mijn handen omheen kon vouwen.' Natuurlijk zou ik proberen het beestje te redden, maar waar het me om gaat, is het gevoel van zo'n wild, kwetsbaar leventje onder mijn vingers. Alsof ik daarmee het Leven zelf, met een hoofdletter ja, zou kunnen aanraken, net als tijdens die ene, heilige minuut uit mijn jeugd.

Natuurlijk, ook ikzelf ben één en al leven, ook mijn brave hangoorkonijnen die loslopen in mijn keuken zijn dat, net als mijn vrienden en familieleden, en het onkruid tussen de tegels van mijn ietwat mistroostige tuin. Maar het wént zo snel, dat leven, zodat je maar zelden stilstaat bij de magie, de oerkracht, de wreedheid ervan. Je hebt symbolen nodig, bijzondere ervaringen die plotseling bij je

binnenbreken, om weer even te voelen waar het over gaat.

Daarom was ik laatst niet weg te slaan bij het schilderij *Unverwüstlich* ('Onverwoestbaar') van de Duitse kunstenaar Kristina Schuldt, die gelijktijdig met Frida Kahlo in het Drents Museum exposeert. Het schilderij toont een handvol wilde bloemen met gifgroene, kronkelende stelen, die in opstand lijken te komen tegen het feit dat ze geplukt zijn, gedoemd om af te sterven. Schuldt, zelf een fanatiek tuinier, gunt ze hun laatste explosie van leven, wemelend en sappig, omsloten door de dikke, gulzige vingers van een mensenhand.

Vanaf nu weet ik zeker dat ik niet de enige ben die harts-tochtelijk naar een handvol Leven verlangt.

Kristina Schuldt, *Unverwüstlich*, 2020, olieverf en tempera op doek.